

РЕШЕНИЕ

№ 414

гр. София, 30.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 14.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **1296** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба от П. Л. И., М. Л. И. и Л. П. И. срещу Заповед № РД-09-9 / 19.01.2011 г. на Кмета на район „С.“ – Столична община, с която на основание чл.194, вр. чл.193, ал.11 от Закона за устройство на територията е учредено в полза на [фирма], [населено място] право на сводобен достъп за периода 20.01.2011 г. – 21.01.2011 г. в ПИ 301 от к.л. 414, м. СПЗ „С.“ на ул. М. Б.” за извършване на неотложна подмяна на аварирал спирателен кран Ф500 към съществуваща водопроводна мрежа.

Жалбоподателите твърдят, че заповедта за незаконосъобразна. Излагат съображения, че е подписана от некомпетентен орган, че посочените правни основания не съответстват на изложените фактически обстоятелства, както и че не са налице доказателства за наличието на водопроводна мрежа в имота, съответно законността на същата.

Ответникът, кметат на район „С.“, с отговора по жалбата чрез процесуален представител твърди, че жалбата е неоснователна и недоказана и моли същата да бъде отхвърлена.

Заинтересована страна, [фирма], [населено място], редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява никакво становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител в откритото съдебно заседание, който да изрази становище по основателността на жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е активно легитимирани лица, срещу подлежащ на оспорване административен акт и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Съпоставяйки фактическите обстоятелства, изложени в самата заповед, с правните основания на същата, съдът установява, че административният орган некоректно е определил правните основания за издаване на акта, като чл.194, вр. чл.193, ал.11 от Закона за устройство на територията.

На първо място чл. 194 от ЗУТ и ако трета, четвърта и пета алинея са свързани с последиците от прилагането на първа и втора, то ал.1 и ал.2 уреждат две различни по характер, съответно правопораждащи елементи групи от хипотези, при които собствениците на поземлени имоти са длъжни да осигуряват свободен достъп и съответно актовете, с които той се осигурява.

Фактическите обстоятелства, описани по заповедта са конкретни, поради което следва да бъдат подведени под текстовете на конкретна законова разпоредба, което административният орган не е направил, сочейки общо чл.194 от ЗУТ, без да уточни дали става въпрос за чл.194, ал.1 или ал.2 от закона.

Съдът следва да провери законосъобразността на акта, с оглед приложимата към конкретната фактическа обстановка правна норма, без да се съобразява с посочената от административния орган. Доколкото според изложеното в заповедта предмет на същата е учредяване в полза на [фирма], [населено място] право на свободен достъп за периода 20.01.2011 г. – 21.01.2011 г. в ПИ 301 от к.л. 414, м. СПЗ „С.” на ул. М. Б.” за извършване на неотложна подмяна на аварирал спирателен кран Ф500 към съществуваща водопроводна мрежа, приложимата законова разпоредба е тази на чл.194, ал.2 от ЗУТ.

Съгласно чл.194, ал.2, изр.1 от ЗУТ „собствениците на недвижими имоти са длъжни да осигуряват свободен достъп в тях за извършване на дейности и мероприятия при бедствия, аварии и катастрофи и изпълнение на комплексни геозащитни проекти (укрепване на свлачища, защита на речни и морски брегове и други отводнителни и укрепителни работи).

Фактите по делото не обосновават по никакъв начин прилагането на чл.194, ал.1 от ЗУТ, който задължава собствениците на недвижими имоти да осигуряват свободен достъп до тях „за извършване на разрешени или предписани проучвателни, проектни, строителни, монтажни, контролни и други работи, във връзка с устройството на територията”.

В случая е посочено, че е налице аварирал спирателен кран, който се нуждае от подмяна, което няма нищо общо с посочените по-горе, в разпоредбата на чл.194, ал.1 от ЗУТ работи по устройство на територията, поради което тази разпоредба е неприложима.

Неприложима е и разпоредбата на чл.193, ал.11 от ЗУТ, която, също е посочена като правно основание за издаване на акта. Съгласно нея „ При бедствия, аварии и катастрофи отклонения от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура до отделни обекти могат да се прокарват временно - до преодоляване на последствията от бедствието, аварията или катастрофата, през чужди недвижими имоти въз основа на

заповед, издадена от компетентни органи, определени със специален закон. В този случай разрешение за строеж не се издава.”

В случая изобщо не е посочена необходимост от изграждане, и то временно до преодоляване на авария, на някакво ново отклонение от общи мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура до отделен обект, за което поради авария да е необходимо да се извършва без разрешение за строеж.

В заповедта се сочи, че става въпрос за съществуващо канализационно съоръжение, на което просто следва да се подмени аварирал спирателен кран.

При тези обстоятелства единствената правна разпоредба, която може да послужи за издаване на процесната заповед е тази на чл.194, ал.2 от ЗУТ.

Компетентен да издаде заповедта по както по чл.194, ал.1, така и по чл.194, ал.2 от ЗУТ е кметът на общината.

Процесният акт е издаден от кметът на район „С.”. Поемането на правомощия на кметът на общината от районните кметове по принцип е допустимо, тъй като по силата на специалната разпоредба на § 1, ал.3 от ДР на ЗУТ, кметът на общината може да делегира свои правомощия по този закон „на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската (районната) администрация”.

При горната разпоредба, задължително следва да е налице делегиране на правомощията. Като доказателство за наличието на такова, ответникът по делото представя Заповед № РД-09-3345 / 29.05.2008 г. на кмета на Столична община, в раздел III от която са изброени в осем точки конкретни свои правомощия, които кметът на Столична община предоставя на районните кметове. В тази заповед се съдържа делегиране на правомощието за издаване заповеди по чл.190, ал.6, чл.192, ал.2 и ал.3, чл.193, ал.3 и ал.4 от ЗУТ – всички абсолютно неотносими към процесния казус, както и по чл.194, ал.1 от ЗУТ, уточнена дори текстово с хипотезите, в които се прилага, а именно „ за осигуряване на свободен достъп за извършване на разрешени или предписани проучвателни, проектни, строителни, монтажни, контролни и други работи, във връзка с устройството на територията”, неприлоима към настоящата хипотеза, няма текст, предоставящ правомощията по чл.194, ал.2 от ЗУТ, която е приложимата в конкретния случай разпоредба.

При тези текстове на заповедта за делегиране, следва да се приеме, че липсва такова, даващо право на районните кметове да издават заповеди за осигуряване на достъп по чл.194, ал.2 от ЗУТ. Следователно заповедта издадено от орган, който не притежава необходимата материална компетентност за постановяването му.

По тези съображения съдът счита, че оспореният акт страда от съществен порок по смисъла на чл.146, т.1 от АПК, който съставлява и абсолютно основание за обявяване на неговата нищожност.

Нищожният административен акт не поражда правни последици, а създава само правна привидност в адресатите си за настъпването им, поради което съдът следи и служебно за нея / чл.168, ал.2 от АПК/ и следва да я прогласи.

Само за пълнота, следва да се отбележи, че въпреки неколкото указания на съда както до ответника, така и до заинтересованата страна [фирма] за липсата на доказателства за наличието на авария, налагащи осигуряването на свободен достъп до имота, освен писмото от [фирма] до кмета на район „С.”, с което се иска издаването на заповедта, доказателства за реалното съществуване авария по делото не са представени.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.168, ал.2 от АПК, Административен

съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНА по жалба на П. Л. И., М. Л. И. и Л. П. И. срещу Заповед № РД-09-9 / 19.01.2011 г. на Кмета на район „С.” – Столична община

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му, чрез настоящия съд, пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: